

Ano u nás vlastně teprve minulou sobotu oficiálně skončily Vánočky. ☐ ☐

Protože to si totiž Brtník rozbil svůj poslední vánoční dárek. Protože díky Dennyky se podařilo sehnat velký kus lípy, z který by se dal vyřezat ten Svatý Vojta do naší kapličky. Jak to půjde, je otázka budoucnosti a Brtníkovy šikovnosti a bude to pravděpodobně běh na dlouhou trať. Protože si ukousnul pěknou porci. Soška nebude zrovna malá, a vyřezávat hnedle člověka, to bude majstrštyk. Ale já mu věřím, je to šikovnej pán ☐ .

No a protože dostat ten kus stromu sem do Prahy bylo nereálný, stejně tak jako to pak doma někde schovat, nemluvě o tom, že bych s tím asi těžko sama manipulovala (což mi v mém počátečním nadšení, že seženu lípu ani trochu nedošlo) , vymyslela jsem to tak, že pod stromkem měl veršovaný psaní, kde na něj to dřevo čeká a že to nemůže být odjinud, protože ten, kde to dřevo čeká se taky jmenuje Vojtěch, takže to je daný, že musíme jet tam.

A tak jsme se tam taky minulou sobotu vydali. Musela jsem vstávat v nekřesťanskou hodinu. V příšerných 6:30!!! V sobotu!!! Páč na místě jsme potřebovali být před desátou a bylo to kus cesty. Až u Litomyšle skorem. Nu tož bylo to kruté tedy, to se přiznám. Jíst jsem rozhodně nemohla, zvrhla jsem do sebe enim čaj a jelo se. Trochu jsme si to zkomplikovali, páč nám přišlo lepší, jet přes Pardubice, což byla vele-chyba. Hlavně proto, že Brtník velmi nerad honí čas. A poslouchat ho, jak si závěrečnou třetinu spílá do různorodých stvoření..... ☐ ☐ . Nicméně stihli jsme to přesně na čas a před desátou jsme volali, že jsme tu a kam se máme přesně dostavit.

Ještě kousek jsme popojeli a čekali, až pan Vojtěch dorazí. Vypustili jsme ohařiska z auta a nechali je, ať si protáhnou těla. Tali okamžitě zapojila šňupák a rozjela se po louce jak divá. Myše!! Myše, myše a tady ešče nikdá nebyla. Potřebovala prozkoumat každej milimetr, každý stéblo, aby jí nic neuteklo a byla opět za hysterickou. Ani vteřinku nechtěla promeškat a pokud jste jí zavolali, rvalo ji to vejpůl :D. A nechtěla nic jinýho, než jezdit šňupákem po zemi. A tak to zase ne, to takhle úplně nejde, takže po nějaký době proběhlo i trochu toho cvičení, aby se nahodila. Je totiž jinak opravdu schopná se totálně vypnout jet to jak feťák lajnu. A když jí do toho nějak poté vstoupíte, hystericky ječí a hystericky se i chová. A co hlavně, pak na všechno kašle. Tedy i na zavolání. Takže je nutno to trochu korigovat, aby věděla, že ty uši úplně vypnout nemůže a taky že holt je normální, když tu hlavu od země na chvíli musí odlepit a svět se kvůli tomu nezboří, louka jí nezmizí a myši neutečou.

To Rumíček to měl jasný, bude se běhat, bude se lítat a bude se aportovat. Páč pánčička s sebou vzala na vejletík i oba přejetý skunky. Takže po vyběhání se, byl prostor i pro trochu té zábavné prácičky, kdy jsem třeba roznosila skunky po louce a posílala ho postupně pro jednoho a pro druhýho. Skákal tam nadšeně jak blecha. Pak vyšla z budovy u louky nějaká paní a já se šla zeptat, zda tam vůbec čekáme na dobrým místě. Paní byla moc milá, potvrdila mi, že jsme tady dobře a v ten moment přijíždělo akorát auto a v něm pan Vojta. Nadirigovali jsme ohaříky do auta a šli se pozdravit a pak za ním do areálu. Bylo to moc milý setkání, protože je to fajn člověk milující přírodu. Je v majetku několikero moc psůch a taky orlů, protože s nimi aktivně loví. Což se nevyklučuje s tím, že má přírodu rád. Musím říct, že jsem se o jeho orlech dozvěděla hodně zajímavých věcí a je škoda, že nebylo víc času třebas i na to, aby je člověk mohl vidět na vlastní oči. Co jsme ovšem mohli na vlastní oči vidět - poté co se uříznu a naložil patřičný kus lípy -byly dvě jeho fousatý holky ☐ . Neb jest mimo jiné v majetku českých fousků. Tedy fousek. Čtyřměsíčního ňůňůůůů štuclíka a její maminky. Musím říct, že mě obě feňule naprosto uchvátily. Nejen tím, jak krásně vypadaly a jak byla malá roztomilá, ale především úžasnou povahou, tak typickou pro českýho fouska. Kontaktní vyrovnaný pes. Už na tom prckovi bylo vidět, že to bude pesan, jak má být, žádný ustrašenec, ale ani dryjáčník. Povahou opravdu tak akorát, s radostí do života, se zdravou zvědavostí, ale zase ne moc hrrr. Prostě opravdu skvělá povaha. Žádný ustrašenec ani ve vztahu ke psům a s výbornou komunikací. Páníček může být hrdopec.

Tali se sice neměla moc čas družít, protože.... ta louka že jo, ale když tam byli chvíli všichni v jednom chumlu, byla to hezká podívaná. Tohle je na ohařích moc fajn, že když se někde něco nepotento, tak umí moc hezky fungovat v hromadě psů. Tali se chvíli zdržela a pak si potřebovala jít po svých. Tak pochopitelně přišel na přetřes i její příběh. A já si zase ověřila, že jsem vážně měla pravdu, když jsem tvrdila, že prostě s tím psem nikdo tehdy doopravdy nic nedělal, a všechno to byly jen kecy v kleci. Nejen proto že jsme se shodli na tom, že normálně ohař bez problémů vystavuje už jako čtyřměsíční štěně a ona nevěděla co je vystavování ani v těch deseti měsících, ale třeba i pro ten nezdravej zájem o myši, který my kočírujeme. Pro každého myslivce je nemyslitelný, aby pes projevoval zájem o myši - však to taky právě i pan Vojta komentoval. To prostě z logickýho důvodu nikdy myslivec nedopustí, protože ten pes pak místo opravdový práce jde jen po myších a odnaučit to, je někdy v nadlidských silách. Nám by to teoreticky mohlo být jedno, ale ona pak není schopná fungovat normálně, takže proto to určitý korigování, kdy ano a kdy ne, aby se trošku držela při zemi a ne jen čumesem v ní ☐ .

Ale líbila se, líbila, tak jako každému. Protože ona opravdu krásná je a v pohybu ještě víc. Rumíčkoví se taky líbila..... ta fouskatá feňule ☐ ☐ . Byl z ní úúúúúplně celej paf ☐ . Nu taky od ní několikrát dostal na budku. Oprávněně. A my si s Brtníkem užívali tu malou prdolku

radostnou a mudlací. Až jsem měla úplně nutkání si říct, že..... no ale ne, prostě třetí velkej pes nejde a s Tali - tak to opravdu nejde. Nicméně kdyby to šlo, tak jdu někam shánět štěndo fouska ☐☐ .

Než jsme se rozloučili vyptali jsme se, kam se zajít projít a protože po tý větrný smršti se nám nechtělo do lesa, zamířili jsme na nedaleký louky. Přiměřeně rozlehlý, s potůčkem který tam meandroval. Moc příjemný místo, kde jsme si prostě jen tak courali sem a tam a bylo příjemný, že si nás Taliprtka sama hlídala. Narovнала mi tím tak trochu takový smutný, tichý povzdechnutí nad tím, že když jsme tam předtím všichni družně stáli, tak ona jediná neměla potřebu. Radši si jela svoje. Na zapískání vždy vzorně přilítla, to jooo! Ale pro mě bylo vážně uvnitř smutný sledovat to, že všichni psi se drží u nás a mají radost z toho, jak jsme tam pohromadě a ona..... byla sama a o nikoho nestála. Ale co, už je to jiný, než to bývalo dřív a jak jsme se s panem Vojtou shodli, dohnat už těch deset měsíců víc asi nepůjde. Můžeme být rádi za to, co je. Nikdy prostě nebude mít ty potřeby, co jiný pes. Člověk už to nějak běžně neřeší, ale teď v kontrastu s těma dvěma fouskama to bylo do očí bijící.

Ale tak se můžem radovat z toho, že když jsme si tak blbli na tý louce s Brtníkem a Rumíčkem a Tali si rejčila nosem v trávě, tak když jsem zvedla do vzduchu ruku s oslíkem přesně v momentě, kdy se na mě podívala, tak nadšeně přilítla a čekala, až jí ho mrsknu do prostoru. Pak se i na chvíli zapojila do honičky a skákání přes potok a pak si šla zase s nadšením čenichat v trávě. Bylo tam moc příjemně.

Vánočky skončily.

Teplota akorát, nefoukalo, nepršelo, občas vykouklo sluníčko. Kolem nás ticho a sem tam ptíca nějaká už jarně ladila. Úplnej ráj na zemi. Voda v potůčku byla křišťálově čistá a..... koukejte, jaký poklady tam člověk našel:

Pesani vzali vodou z potoka za vděk a než jsme se při návratu nalodili, šli se pořádně napít. A... taky se vyráchat. Nu proč nejit do auta mokrej, že jo. A taky hladovej..... nějak nám začlo kručet v břiše a tak jsme si říkali, že se musíme někde stavit na oběd. Zachránila nás taková malá nenápadná hospůdka na cestě. Nic, co by vás vyloženě třísklo přes oči, ale..... jak výborně tam vařili. A jak obří porce. Brtník si dal dvojitou porci knedlíků a když mu přinesli talíř, tak mu obratem došlo, proč paní hostinská tak udiveně zvedala obočí. Mno. Velmi, velmi, velmi obří knedlíky tu servírovali. Moje porce taky nebyla zrovna šizená □ takže jsem to nakonec musela vzdát a poprosit o takový ten přepravní boxík na jídlo. Ten tu naštěstí měli a tak jídlo nepřišlo vniveč. Byla by to taky škoda, páč jsem fakt půlku nesnědla. A to jsem se i s ohaříkama podělila.

Cesta zpátky v pohodě odsejpala a domů jsme dorazili tak nějak po čtvrtý hodině, přesně akorát tak na to, aby se člověk pohodlně zavrtil a užíval si nadcházející podvečer.